
Prædiken til Langfredag

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til Langfredag	4
Langfredag	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til Langfredag

Langfredag

Prædikedag Langfredag

Prædiketekst Johannes 19, Lukas 23

Prædiken ID Px-44

Kilde KMF-nr. 14.23.09 (Muligvis holdt fredag den 10. april eller fredag den 15. april 1927)

Ud fra Tømrersvenden Jesus, bundet til Kors, straalers guddommelig Højhed. Denne Mand havde elsket Masserne, som nu slæbte af med ham til Retterstedet — han havde gjort dem alt det gode, han evnede — og det var Lønnen. Men ikke et Øjeblik knyttede han Haanden, lukkede han sig inde i sig selv — — Fader forlad dem, thi — — Bøn for dem, Undskyldning for dem.

Saa var det hans Mor — lad os digte Jfr. Maria saa sød og ren som vi vil — fast staar det, at ogsaa hun har været ham en Hindring i hans Kald. Saadan gaar det saa ofte med store Mænd. Deres Kald, det indvier dem til Forsagelse, Lidelse, Foragt. Deres Mor vil helst deres Vel; de maa da bedrøve hende, kan de med uendelig Kval i Sindet ikke frigøre sig for Følelsen af, at det var lettere for dem om den Mor, som de elsker, var død. Denne Undskyldning gælder ej for os til at gøre vore kære imod; for os Smaafolk gælder Loven om at leve vore kære til Glæde og Føjelighed undtagen i de enkelte Tilfælde, hvor Guds Veje aabenbart skiller sig fra deres. Alle andre Tilfælde er Synd.

Men se nu hvor fint og rørende Jesus sørger for sin Mor uden at ænse Dødstrætheden, som man saa ofte hos døende ser henrive dem til sig selv, gøre dem interesseløse.

Og Røveren paa Korset — — ja, til det sidste var Jesus fintmærkende over for Tilfælde, hvor man ønskede Hjælp og Frelse. Saa giver da Tømrersvenden Kongeordet til den først i Døden angrende Synder: I Dag skal du være med mig i Paradis.

Vi forstod lettelig alt dette, hvis Jesus var Gud og ikke Menn. eller blot, hvis han levede i de Troens Højder, der hedder Visshed — — — men han var ej blot Guds Søn, ogsaa Menneskesønnen var han, og Tvivlen kunde gribe ham saa voldsomt som den har kunnet gribe de bedste bl. Mennesker. Styrtede — ham ned i de Lidelsens Kløfter, der ender i Sindssygens Afgrund: Min Gud, min Gud, hvorfor, hvorfor — — styrtede han ned i dens Sjælens Elendighed, der gør selv Legemet saa forpint, at Tungen faar sig til at bede selve de onde Bøddler om Vederkvægelse om en Lædskedrik: Jeg tørster.

Men: han var ikke den Mand, der blev stikkende i Tvivlen. Han kendte Bønnens sikre Vej, den, der altid fører tilbage til Gud ell. fører Gud tilbage til sig. Befriet næsten puster han ud, da han kommer op fra Tvivlskampen Sejrsraabet, det er fuldbragt og i rolig Afklarethed ender han sin Kongegering, dens Krige og dens Lovgivning med at befale sig i Guds Haand, Faderens Haand (“Fader” det betyder, i Taknemmelighed for hvad jeg fik Lov til at virke)

Fader, i dine Hænder befaler jeg min Aand. Det Ord, det Ord sig trænger ind udi mit Hjertes Sjæl, Sind. Gid det og blive sidste Ord jeg tale skal paa denne Jord. Amen